

DOMIN SVET

LETNIK 41

V LJUBLJANI, 15. DECEMBRA 1928

ŠTEVILKA 10

Pirnat

Niko Pirnat, Dekle (risba)

Moja krivda, moja največja ...

Ivan Pregelj

To je zgodba, prepisana iz zapiskov Petra Pavla Glavarja, starega gospoda lanšpreškega:

»Čast in hvala Gospodu Bogu ve-komaj! V tistih prvih letih svoje službe v Komendi sem večkrat preživo želel in pre-mišljal, kako bi po zgledu svojega visokega patrona gospoda komendatorja Petra Jakoba Testaferratija pa še po zgledu svojega žup-nika Andreja Roglja, ki sta oba gorela za

božjo čast, ko sta cerkve in oltarje zidala in zaljšala, kako bi — sem dejal — še jaz s kakšnim slovesnim zidanjem božjo čast v fari povzdignil in se tako Bogu za Njegovo varstvo in pomoč oddolžil.«

»V letu sedemnajst sto petdesetem, v dneh okoli svetega Jurija je bilo. Molil sem v pri-jetnem poldanskem solncu brevir pred cerk-vijo svetega Petra. Pa me je venomer mo-tilo razposajeno vpitje vaških otrok z vasi in trate na Gradišću. Kaj boš hud, sem si dejal, mar ni te golazni sam Gospod k sebi klical in blagroval? Pokliči jo še sam.«

»Pokliči jo še sam! sem si dejal in sem zdajci vedel, kakor da mi je v resnici sam Bog razodel. Pokličem jih, zberem jih, sem ponovil, šolo naredim. Brati jih bom naučil, in če grlo za vpitjé imajo, zakaj ne bi peli? Peli mi bojo v cerkvi, da bo Bogu prijetneje kot doslej, ko mu nadušljive ženske vreščijo in zaspani moški brez svetih besed, ki jih nikoli prav ne znajo, vsak po svoje godejo. Otroci mi bodo peli, kakor svetemu Očetu v véliki cerkvi velikega Petra, ki se z njim moj mali komenski svetec sramežljivo ni-kdar pomeriti ne zna in ne sme.«

»Oznanil sem tedaj, da bom šolo začel in se je kmalu zvedelo daleč okoli. Otroci so mi prišli v kaplanijo, pa sem videl, da ne prostora ne prave učiteljske sposobnosti ni-mam. Pa sem začel premišljati, kje bi kako bajto kupil za šolo pa takega magistra našel, ki bi v Komendo priti hotel. Po pravici povem, da že nisem bil kar nič več goreč in sem se sam nase hudoval, ki da sem se pre-naglil, ko sem segoltno naglo šolo fara-nom oznanil pa je zdaj začetni nisem umel. V tistih nujah sem prejel nepričakovano pi-sanje iz Šmartna pri Kranji. Takole sem prebral:

Prečastiti gospod konduktor! Učeni gospod magister! Dragi brat v Kristusu in tovariš moj v vinogradu božjem!

Če Ti svoje ime in sebe nevrednega za nejevoljo pokličem v spomin s tem pisanjem, odpusti! Spoznam, da je ni na svetu bolj vihrave duhovniške suknje mimo moje, ki